

fasthold en visse **Ændringsforslag**. Jeg veed derfor ikke, om ikke den ærede Forslagsstiller kunde finde sig foranlediget til at tage dem tilbage.

Premierministeren: Jeg skal tillade mig endnu at tilføie, at saaledes som Lovudkastet er blevet mit, er det en ganske anden Bestemmelse end den, der indeholdes i Lovens af 29de Juni 1841 § 18. Der var givet en meget strengere Forfkrift, naar Forpligtelsen for Forældre til at lade deres Børn søge Almue-skolerne, skulde bortfalde, fordi de paa anden Maade sørgede for Børnenes Underviisning. Man skulde nemlig først henvende sig til Amts-skoledirectionen, der skulde indhente Oplysninger fra Sogne-skolecommissionen og saa afgjøre Sagen; og først naar Directionen gav Tilladelsen, kunde der indtræde en Fritagelse. Denne Fritagelse maa endnu Enhver kunne være berettiget til at faae, da de ældre Bestemmelser jo ikke ere hævede. Nu kommer der en Bestemmelse til; der siges, at Børnene maae blive fritagne for Skolegang, naar Skolecommissionen under visse Betingelser vil give dem frie. Det er de to Bestemmelser, der fremdeles ved Siden af hinanden komme til at bestaae, og der kan neppe være Tale om, at den i den ældre uophævede Lovgivning hjemlede Ret til Fritagelse ifølge Amts-skoledirectionens Resolution nu skulde være bortfalden. Der kunde vistnok endnu gaaes videre, idet man kunde sige ja, Skolecommissionen skal ogsaa efter andre Oplysninger kunne fritage selv uden at foretage Overhøring, naar den er overbevist om, at Børnene blive vel underviste. Det troer jeg imidlertid er misligt; det vil neppe være i Sagens Interesse. Naar man ikke vil gaae den ene Vej, som er foreskrevet for Fritagelsen, at henvende sig til Skoledirectionen, saa maa der identvise holdes paa, at der gaaes den anden Vej; thi det vilde medføre Vanstikigheder for Skolecommissionen, der vilde blive aldele stætte, naar de saaledes skulde gaae ind paa at lade den ene blive fri, uden at forlange Overhøring, den anden blive tilstaaet. Forholdet blev simplere og lettere, naar der er en fast almindelig Regel, hvortil Bestyrelsen har at holde sig. **Ændringsfor-**

slaget giver nu Skolebestyrelsen en ubetinget Ret for Skolecommissionen til uden Hensyn til, om der findes nogen offentlig Provet Sted, at give Frihed for Skolegang; men selv uden Hensyn til, at Sessjonen er saa langt fremrykket, kan jeg efter, hvad nyss er anført, ikke engang fra Skolevesenets Standpunkt tilraade det. Jeg troer tværtimod, at Lovforslaget har holdt en ganske rigtig Mellemvej mellem Frihed og Tvang.

Drejer: Da det eneste Medlem af Thinget, der foruden Ministeren har ytret sig om dette Spørgsmaal, har udtalt sig imod Ændringsforslaget, og det altsaa synes, at det ikke findes noget synderligt Bifald her i Thinget, saa skal jeg gjerne lette Sagens Afgjørelse ved at tage det tilbage, især da jeg derved kommer i en saameget lettere Stilling, idet jeg da ligesom kan lade det beroe ved at stemme imod § 1. Jeg skal imidlertid benytte det Ord, man har tilladt mig, ved blot at henvende det Spørgsmaal til den høitærede Minister, om det egentlig er correct eller dog aldeles forstaaeligt, naar det i Paragraphen hedder: „Skolebestyrelsen, nemlig Skolecommissionen“. Jeg vil ikke indvende noget Bestemt imod Udtrykkene; men det er mig noget uklart, hvorfor man har tilføiet „nemlig Skolecommissionen“. Det forekommer mig, at i Landsfogedene, Skolecommissionen er uophørt at være en legal Benævnelse. Jeg veed ikke, om jeg deri maaftæe feile.

Premierministeren: Dette Spørgsmaal blev udsørligen forhandlet i det andet Thing. Der indvendte man imod, at der alene stod „Skolebestyrelsen“, at det saa kunde forstaaes om Skoledirectionen, og man vilde netop give en større Frihed, ved at overlade den umiddelbare Bestyrelse Afgjørelsen. Man valgte derfor at satte „Skolebestyrelsen, nemlig Skolecommissionen“, navnlig efter Foranledning fra mig, fordi man fandt, at de der burde afgjøre Sagen, vare efter Anordningen 13de August 1841 § 1 Sognepræsten, de to Skoleforstandere og Skolepatronen, hvilke udgjorde den tidligere Skolecommission. Naar